

Arrest

nr. 164 769 van 25 maart 2016
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Iraakse nationaliteit te zijn, op 18 december 2015 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 20 november 2015.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 19 januari 2016 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 19 februari 2016.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken C. DIGNEF.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat H. VAN NIJVERSEEL loco advocaat S. MICHOLT en van attaché I. SNEYERS, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

De bestreden beslissing luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

U verklaart dat u de Irakese nationaliteit bezit, van sjjiitische Arabische origine bent en op 21 februari 1966 in Adhamiya, te Bagdad, werd geboren. U ging naar school tot het vijfde lager. U huwde in 1981 op 15-jarige leeftijd met K.(...) B.(...) A.(...)S.(...). Jullie kregen samen 5 kinderen. Uw echtgenoot werkte als handelaar in tweedehands koelkasten. U zorgde thuis voor de kinderen. Na de val van het regime van Saddam Hussein verhuisde u van Adhamiya naar de wijk as-Shaab.

Op 15 mei 2015 werd uw zoon A.(...) ontvoerd door onbekenden nadat hij op de terugweg was van een voetbalwedstrijd van Kerbala tegen Nafd Al Janoub die hij als scheidsrechter had gefloten. Uw familie werd de dag na de verdwijning van uw zoon gecontacteerd door zijn ontvoerders en er werd een bedrag van 50.000 dollar aan losgeld gevraagd. De volgende dag werd uw familie nogmaals

gecontacteerd en men liet u verstaan dat er over het te betalen bedrag te onderhandelen viel. Men deelde uw echtgenoot ook mee dat indien jullie niet zouden betalen, uw hele familie in de ouderlijke woning in Bagdad zou worden vermoord. Nadat u dit nieuws vernam besloot u niet langer in Irak te blijven. U verbleef nog vijf dagen in uw woning, verkocht de meubels en uw goud en verliet op 25 mei 2015 Irak. Uw echtgenoot verliet omstreeks dezelfde periode Irak. Met een auto reisde u naar Noord-Irak, vandaaruit stak u de grens met Turkije over. Vanuit Turkije reisde u per rubberbootje naar Griekenland. U reisde via Servië en Oostenrijk verder om uiteindelijk op 10 juni 2015 in België aan te komen en nog diezelfde dag aan de Belgische autoriteiten bekend te maken dat u nood heeft aan internationale bescherming.

Na uw vertrek vernam u dat uw echtgenoot omstreeks augustus 2015 zou zijn teruggekeerd naar Bagdad. Hij zou nadien Bagdad en Irak opnieuw hebben verlaten. U weet niet waar uw echtgenoot zich momenteel bevindt.

Ter staving van uw asielaanvraag legt u volgende stukken voor: uw originele Iraakse identiteitskaart, origineel nationaliteitsbewijs, originele huwelijksakte een kopie van de identiteitskaart van uw zoon alsook zijn werkbadge en tenslotte een kopie van aangifte opgesteld op 8 augustus 2015.

B. Motivering

Na grondig onderzoek van uw verklaringen, van de concrete en actuele situatie in uw land van herkomst en van alle elementen uit uw dossier, blijkt dat u de hoedanigheid van vluchteling niet kan worden toegekend.

Vooreerst dient te worden opgemerkt dat u over de ontvoering van uw zoon Ali die zou hebben plaatsgevonden op 15 mei 2015, weinig overtuigende verklaringen aflegt. Zo mag het bijzonder merkwaardig worden genoemd dat u twee dagen na de ontvoering en slechts na twee kortstondige contacten met de ontvoerders van uw zoon, de ingrijpende beslissing neemt om Irak te verlaten. U verkoopt uw meubels en uw goud, laat u uw overige vier kinderen achter en stelt 'gewoon' te zijn vertrokken (CGVS, p. 18). U verklaarde te zijn gevlucht omdat jullie het gevraagde losgeld niet zouden kunnen betalen (CGVS, p. 22). Nochtans liet u verstaan dat de ontvoerders hadden aangegeven dat er over de hoogte van het losgeld zou kunnen worden onderhandeld (CGVS, p. 18). Bovendien betaalde u alleen al voor uw vertrek uit Irak 8.000 dollar, een bedrag dat - zo zou men verwachten - u toch eerder aan de vrijlating van uw zoon zou kunnen besteden. Ook zou uw zoon niet geheel onbemiddeld zijn (CGVS, p. 22). U dan ook de vraag gesteld waarom u en uw echtgenoot niet alles op alles hebben gezet om verder te onderhandelen over het te betalen bedrag, stelt u dat de ontvoerders veel geld vroegen en dat zelfs al zou u het bedrag hebben betaald, men uw zoon alsnog zou hebben omgebracht (CGVS, p. 23). Het feit dat u zou hebben nagelaten met de ontvoerders in onderhandeling te gaan over het losgeld en u zelfs de SIM-kaarten van de telefoons van uw familie liet vervangen opdat de ontvoerders u niet meer zouden kunnen bereiken (CGVS, p. 22), is dan ook weinig geloofwaardig te noemen. Dat u, te meer gezien de Iraakse context, klaarblijkelijk niet tot het uiterste bent gegaan om uw zoon vrij te krijgen, integendeel u als ook uw echtgenoot na twee korte contacten met de ontvoerders de beslissing namen om Irak te verlaten en uw ontvoerde zoon aan zijn lot over te laten, doet op ernstige wijze afbreuk aan de geloofwaardigheid van uw verklaringen.

Uw verklaringen aangaande de ontvoering van uw zoon zijn behalve weinig overtuigend, ook behept met ernstige inconsistenties. Zo verklaarde u in de vragenlijst van het CGVS, opgesteld door een medewerker van de DVZ op 23 juli 2015, dat uw echtgenoot aangifte zou hebben gedaan bij de politie. Tegenover het CGVS verklaarde u evenwel dat er slechts één aangifte werd gedaan en wel op 5 augustus 2015, dus na het invullen van de vragenlijst bij DVZ (CGVS, p. 15, p. 16). U geconfronteerd met deze tegenstrijdigheid, repliceert u dat uw echtgenoot reeds klacht zou hebben ingediend in mei doch dat de autoriteiten pas stappen zouden hebben ondernomen in augustus (CGVS, p.16). Deze uitleg wordt tegengesproken door het document dat moet doorgaan voor de aangifte en waarin duidelijk staat vermeld dat de datum van aangifte werd vastgesteld op 5 augustus. Daarenboven staat deze uitleg haaks op eerder afgelegde verklaringen waarin u stelt dat u echtgenoot de klacht zou hebben ingediend nadat hij zou zijn teruggekeerd naar Irak, te weten een tweetal maanden na de ontvoering van uw zoon (CGVS, p. 16). Bijkomend dient te worden opgemerkt dat het opmerkelijk is dat de datum van aangifte werd vastgesteld op 5 augustus 2015, terwijl het document werd afgestempeld op 2 augustus 2015. Ook uw verklaringen dat de aangifte zou zijn ingediend omdat u deze nodig had voor uw asielaanvraag, doet ernstige twijfels rijzen bij de authenticiteit en de herkomst van het betreffend document (CGVS, p. 20-21). Voorliggende inconsistenties en verklaringen doen dan ook op ernstige wijze afbreuk aan de waarachtigheid van de door u vooropgestelde ontvoering van uw zoon en de dreigementen aan uw adres.

Net omdat u en uw echtgenoot de ingrijpende beslissing zouden hebben moeten nemen om volgend op de ontvoering van jullie zoon, Irak te verlaten, wekt het verbazing dat u wel erg vage verklaringen aflegt over het vertrek van uw echtgenoot uit Irak en zijn verdere verblijfplaatsen hier opvolgend. Zo kan u allereerst niet aangeven wanneer uw echtgenoot Irak verliet (CGVS, p. 19). U gevraagd waarom u hier

niet van op de hoogte bent, geeft u een weinig eenduidige uitleg waaruit louter opgemaakt kan worden dat hij eerder dan u Irak zou hebben verlaten (CGVS, p. 19). Opmerkelijk is dat jullie klaarblijkelijk ook geen afspraken hebben gemaakt met elkaar, net om elkaar terug te vinden na jullie separaat vertrek uit Irak. Dit mag bevreemdend worden genoemd eens te meer omdat u als vrouw alleen reisde, u niet kan lezen en schrijven en voordien nog nooit Irak verlaten had (CGVS, p. 22). U met deze bedenking geconfronteerd, repliceert u dat u louter aan uw kinderen dacht. Het mag duidelijk zijn dat dit geen pertinente uitleg is waarom u en uw echtgenoot jullie vertrek uit Irak niet samen zouden hebben doorgenomen en op elkaar zouden hebben afgestemd, minstens afspraken zouden hebben gemaakt om met elkaar in contact te kunnen treden (CGVS, p. 19). Deze gang van zaken doet afbreuk aan de waarachtigheid van uw asielaanvraag.

Verder dient te worden aangestipt dat uw echtgenoot omstreeks augustus 2015 zou zijn teruggekeerd naar Irak. Andermaal weet u niet hoelang uw echtgenoot in Irak is geweest, waar hij heeft verbleven, waar hij aangifte heeft gedaan van de ontvoering van uw zoon, noch kan u aangeven wat er zich allemaal verder heeft afgespeeld tijdens zijn verblijf (CGVS, p.20,21,22). Als verklaring voor het feit dat u hier helemaal niet van op de hoogte bent, stelt u louter dat u uw echtgenoot niet heeft gesproken zonder hier enige duiding bij te geven (CGVS, p. 21). Gezien u bovendien contact had met één van uw zonen, mag uw onwetendheid opmerkelijk worden genoemd (CGVS, p. 20). Dit strekt des te meer naar informatie van uw echtgenoot aangaande zijn terugkeer naar Irak, u in staat zou hebben gesteld een beter inschatting te kunnen maken van het risico op vervolging dat u vooropstelt te koesteren. Ook deze gang van zaken kan u worden tegengeworpen. Daarenboven mag niet onvermeld worden gelaten dat de terugkeer van uw echtgenoot naar Irak en wel zonder duidelijke uitleg waarom hij terugkeerde (CGVS, p. 22), een ernstige contra-indicatie is voor de vrees die u en uw echtgenoot vooropstellen te koesteren. Het moge duidelijk zijn dat ook bovenstaande elementen de vaststelling schragen dat uw asielaanvraag weinig waarachtig is.

Dat er geen geloof kan worden gehecht aan uw asielaanvraag wordt gesterkt door het feit dat er sprake is van frappante tegenstrijdigheden tussen uw verklaringen die u aflegde in de vragenlijst van het CGVS, opgesteld door de Dienst Vreemdelingenzaken en uw verklaringen tijdens het gehoor op het CGVS zelf. In de vragenlijst liet u optekenen dat u op 10 mei 2015 een dreigbrief zou hebben gekregen van leden van de sjiitische militie 'Asaib Ahl al Haqq' waarin stond dat jullie de wijk moesten verlaten omdat jullie soennieten waren. Deze verklaring is echter van een geheel andere orde. Zo blijkt uw gezin niet soennitisch zijn. Uw echtgenoot heeft bij nader inzien een sjiitische achtergrond alsook uw kinderen (CGVS, p. 9, 11). Dit wekt verbazing daar u tegenover de Dienst Vreemdelingen zaken duidelijk liet verstaan dat 'we', uw gezin, een dreigbrief kregen omwille van jullie soennitische achtergrond. Bovendien liet u in de verklaringen van DVZ (zie lijst verklaringen DVZ, p. 6), expliciet optekenen dat uw echtgenoot een soenniet was. Daarenboven blijkt uit de verklaringen tegenover het CGVS, dat er op geen enkel moment sprake is geweest van een dreigbrief. U geconfronteerd met deze ernstige tegenstrijdigheden, en wel zéér wisselende verklaringen, repliceert u dat er u niet veel werd gevraagd. U zou hebben geantwoord dat u een soennitische bent en dat uw zoon werd ontvoerd. Verder zou u niet hebben gesproken over soennieten en sjiieten (CGVS, p. 22). Deze uitleg kan bezwaarlijk voorliggende tegenstrijdigheden teniet doen. Dient dan ook te worden geconcludeerd dat deze tegenstrijdigheden uw algehele geloofwaardigheid ernstig ondermijnen.

Volledigheidshalve dient nog te worden vermeld dat u merkwaaardige verklaringen aflegt over de situatie in de sjiitische wijk as-Shaab. U verklaarde na de val van het regime als soenniet te zijn verhuisd naar de sjiitische as-Shaab wijk. Er werd u dan ook de vraag gesteld hoe u zich in deze wijk kon handhaven gezien het sektarisch geweld dat vanaf 2006 as-Shaab teisterde. Frappant is dat naar uw mening soennieten en sjiieten er samen leven. U geconfronteerd met informatie waaruit blijkt dat de soennieten uit as-Shaab grotendeels zijn verdreven, herhaalt u dat soennieten en sjiieten er zonder problemen samen leven (CGVS, p. 5). Uw verklaringen stroken dan ook niet met de informatie waarover het CGVS beschikt en die werd toegevoegd aan het administratief dossier, waardoor er vraagtekens kunnen worden geplaatst bij uw verklaringen als zou u na de val van het regime tot aan uw vertrek uit Bagdad in 2015, woonachtig zijn geweest in as-Shaab en aldaar ernstige problemen hebben ondervonden.

Op basis van voorafgaande vaststellingen kan dan ook worden besloten dat u niet aantoonbaar is in uw hoofde sprake is van een gegronde vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie, noch dat u een risico loopt op ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming volgens artikel 48/4, § 2, a) en b) van de Vreemdelingenwet, te weten ernstige schade wegens foltering, of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing, in het geval u zou terugkeren naar uw land van herkomst.

De door u neergelegde documenten veranderen niets aan bovenstaande appreciatie. Deze bevestigen uw identiteit en nationaliteit, elementen die hier niet ter discussie staan. Voor wat betreft de aangifte dient bijkomend nog te worden opgemerkt dat dit document niet wordt ondersteund met geloofwaardige

verklaringen. Daarenboven betreft het hier slechts een kopie, geen origineel, waardoor de waarde ervan reeds bijzonder gering is.

Hoe het ook zij, naast de erkenning van de vluchtelingenstatus, kan aan een asielzoeker ook de subsidiaire beschermingsstatus toegekend worden wanneer de mate van willekeurig geweld in het aan de gang zijnde gewapend conflict in het land van herkomst dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet.

Bij de evaluatie van de actuele veiligheidssituatie in Irak werd "UNHCR Position on Returns to Iraq" van oktober 2014 in rekening genomen. Zowel uit dit advies, als de COI Focus "Irak: De actuele veiligheidssituatie in Bagdad" van 6 oktober 2015 (waarvan een kopie werd toegevoegd aan uw administratief dossier) blijkt dat de veiligheidssituatie in Irak sinds het voorjaar van 2013 verslechterd is, en dat de situatie, ingevolge het grondoffensief dat IS/ISIL/ISIS in Irak voert, sinds juni 2014 verder geëscaleerd is. UNHCR besluit dat de meeste personen die Irak ontvluchten waarschijnlijk in aanmerking komen voor de vluchtelingstatus of de status van subsidiair beschermde. Nergens in voornoemd document wordt evenwel geadviseerd om voortgaande op een analyse van de algemene veiligheidssituatie aan elke Irakees een complementaire vorm van bescherming te bieden. Bovendien bevestigt UNHCR's "Position on Returns to Iraq" dat het geweldsniveau en de impact van het geweld nog steeds regionaal erg verschillend zijn. Deze sterk regionale verschillen typeren het conflict in Irak. Om die redenen dient niet alleen rekening te worden gehouden met de actuele situatie in uw land van herkomst, maar ook met de veiligheidssituatie in het gebied van waar u afkomstig bent. Gezien uw verklaringen met betrekking tot uw herkomst uit Irak, dient in casu de veiligheidssituatie in Bagdad te worden beoordeeld.

Het CGVS erkent dat de veiligheidssituatie in Bagdad complex, problematisch en ernstig is, doch benadrukt dat er diverse objectieve elementen in ogenschouw genomen moeten worden om het reële risico voorzien in artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet te evalueren, waaronder het aantal burgers die het slachtoffer zijn van willekeurig geweld, het aantal conflict gerelateerde incidenten, de intensiteit van deze incidenten, de doelwitten die de partijen in het conflict beogen, de aard van het gebruikte geweld, de impact van dit geweld op het leven van de burgers, en de mate waarin dit geweld burgers dwingt om hun land of, in voorkomend geval, hun regio van herkomst te verlaten.

Uit de beschikbare informatie blijkt dat het geweld dat in Bagdad plaatsvindt in hoofdzaak de vorm aanneemt van terreuraanslagen enerzijds en mishandelingen, ontvoeringen en moorden anderzijds.

Het gros van de terroristische aanslagen is toe te schrijven aan 'Islamitische Staat'. Hoewel de groepering zowel de Irakese veiligheidsdiensten (politie en leger), als burgers tot doelwit heeft, is het duidelijk dat de terreurcampagne van IS/ISIL/ISIS hoofdzakelijk op burgers gericht is. Hierbij viseert IS/ISIL/ISIS voornamelijk, maar niet uitsluitend, de sjiitische burgerbevolking in Bagdad, dit door het plegen van aanslagen in sjiitische wijken en op openbare plaatsen waar veel burgers samenkomen. In vergelijking met het hoogtepunt van de "Breaking the Walls"-campagne van Al-Qaeda in Irak in 2013 liggen de aantallen van aanslagen en slachtoffers in 2015 echter beduidend lager. In 2012-2013 vonden goed coördineerde golven van aanslagen over het hele land plaats, vaak gekoppeld met uitgebreide militaire operaties, ook in Bagdad. De aard, de intensiteit en de frequentie van de acties van IS/ISIL/ISIS in Bagdad is evenwel veranderd. Er vinden geen gecombineerde militaire operaties met (zelfmoord)aanslagen en aanvallen van guerrillastrijders meer plaats, maar frequente, vaak minder zware aanslagen. Uit dezelfde informatie blijkt ook dat Bagdad niet belegerd wordt door IS/ISIL/ISIS, noch zijn er aanwijzingen dat IS/ISIL/ISIS op korte termijn geheel of gedeeltelijk de controle over de stad zou kunnen verwerven. Evenmin is er sprake van regelmatige of aanhoudende gevechten tussen IS/ISIL/ISIS en het Iraakse leger. Het offensief dat IS/ISIL/ISIS sinds juni 2014 in Irak voert, heeft in Bagdad wel tot de mobilisatie van sjiitische milities geleid. De aanwezigheid van deze milities heeft er voor gezorgd dat IS/ISIL/ISIS minder zware aanslagen pleegt. Anderzijds blijkt dat de sjiitische milities op hun beurt, samen met criminele bendes en militieleden die op eigen initiatief handelen, voor een groot deel verantwoordelijk zijn voor de meer individuele vormen van geweld die er in Bagdad plaatsvinden, met name mishandelingen, ontvoeringen en moorden. Vooral soennitische burgers zouden een groter risico lopen hier het slachtoffer van te worden.

Uit dezelfde informatie blijkt voorts dat het geweld in Bagdad maandelijks honderden doden en gewonden opeist. Het CGVS benadrukt evenwel dat cijfergegevens over het aantal slachtoffers niet op zichzelf beoordeeld kunnen worden, maar moeten gezien worden in relatie met meerdere objectieve elementen, zoals daar zijn de mate waarin burgers het slachtoffer zijn van doelgericht dan wel willekeurig geweld, de oppervlakte van het gebied dat getroffen wordt door willekeurig geweld, het aantal slachtoffers in verhouding met het totale bevolkingsaantal in het betrokken gebied, de impact van dit geweld op het leven van de burgers, en de mate waarin dit geweld burgers dwingt om hun land of, in voorkomend geval, hun regio van herkomst te verlaten.

Dienaangaande dient opgemerkt te worden dat het openbare leven in Bagdad, ondanks de hierboven beschreven veiligheidsrisico's, niet is stilgevallen. Bagdad is nog steeds een functionerende grootstad met meer dan 7 miljoen inwoners verspreid over een geschatte oppervlakte van 4555 km². De scholen zijn open en er is gezondheidszorg. Verplaatsingen in de stad worden weliswaar bemoeilijkt door de talrijke checkpoints, maar anderzijds werd het al meer dan tien jaar geldende nachtelijke uitgaansverbod opgeheven, blijven de verkeerswegen open, is de internationale luchthaven operationeel, en is de bevoorrading met levensnoodzakelijke goederen verzekerd. De Iraakse autoriteiten hebben nog steeds de politieke en administratieve controle over Bagdad, en diplomatieke vertegenwoordigers van diverse landen, alsook verschillende humanitaire organisaties en agentschappen van de VN blijven aanwezig in de hoofdstad. De impact van geweld is verder niet van dien aard dat het inwoners dwingt om massaal de stad te verlaten. Bagdad neemt daarentegen zelf grote vluchtelingenstromen op uit gebieden van het land die al geruime tijd door oorlogsgeweld worden geteisterd. Bovendien is er ook vanuit België sprake van een relatief hoog aantal asielzoekers die bij de Internationale Organisatie voor Migratie (IOM) hun repatriëring naar Bagdad aanvragen, wat als een aanwijzing kan beschouwd worden dat de situatie in Bagdad er niet van dien aard is dat er voor elke persoon afkomstig uit de hoofdstad een reëel risico bestaat slachtoffer te zijn van willekeurig geweld.

De commissaris-generaal erkent dat de veiligheidssituatie in Bagdad nog steeds problematisch en ernstig is, en dat dit, afhankelijk van de individuele situatie en de persoonlijke omstandigheden van de asielzoeker, aanleiding kan geven tot de toekenning van een internationale beschermingsstatus. Gelet op hogervermelde vaststellingen en na grondige analyse van de beschikbare informatie dient evenwel besloten te worden dat er in Bagdad actueel geen sprake is van een uitzonderlijke situatie waarbij de mate van het willekeurig geweld dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat u louter door uw aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt blootgesteld te worden aan een ernstige bedreiging van uw leven of uw persoon zoals bedoeld door artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.”

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1.1. Verzoekster beroept zich in een eerste middel op de schending van artikel 48/3 van de voormelde wet van 15 december 1980 (vreemdelingenwet) en de materiële motiveringsplicht, *“minstens van de mogelijkheid tot toetsen van de materiële motivering”*.

Zij citeert de vluchtelingendefinitie in artikel 1 van het Vluchtelingenverdrag van Genève van 1951 en past de elementen uit deze definitie toe op haar situatie.

2.1.2. Verzoekster voert in een tweede middel de schending aan van artikel 48/4 van de vreemdelingenwet, de Richtlijn 2004/83/EG van de Raad van 29 april 2004, artikel 3 EVRM, artikelen 10, 11 en 191 van de Grondwet en de materiële motiveringsplicht, *“minstens van de mogelijkheid tot toetsen van de materiële motivering”*.

Zij benadrukt dat haar identiteit en afkomst van Bagdad niet worden betwijfeld.

Verweerder erkent dat de veiligheidssituatie in Bagdad complex, problematisch en ernstig is en dat het geweld er maandelijks honderden doden en gewonden opeist. Verzoekster stelt dat verweerder er niet in is geslaagd om te argumenteren dat de huidige situatie in Bagdad wezenlijk verschilt van deze in 2014. De beleidswijziging van verweerder is dan ook niet het gevolg van een veranderde situatie in Irak maar wel van de gevolgen van de sterk gegroeide toestroom van Iraakse asielzoekers in de zomer van 2015. Het aanpassen van het asielbeleid aan de maatschappelijke druk vindt geen grond in de Belgische wet of in internationale rechtsnormen.

Volgens verzoekster is de situatie in Bagdad nog steeds uiterst onveilig en precair en schendt verweerder het gelijkheidsbeginsel door onder maatschappelijke druk het beleid bij te stellen terwijl de objectieve parameters betreffende de veiligheidssituatie in Bagdad niet zijn gewijzigd. Een terugkeer naar Bagdad houdt dan ook een schending van artikel 3 EVRM in.

Verzoekster citeert uit de informatie die in het administratief dossier is opgenomen. Het aantal aanslagen en het algemene geweld is niet gedaald. Het aantal slachtoffers in Bagdad blijft constant. Verweerder erkent ook dat er gevaar bestaat voor onderrapportage.

Cedoca komt niet tot de conclusie dat er een uitgesproken daling zou zijn van het geweld. Dit blijkt ook uit het in het administratief dossier opgenomen overzicht van aanslagen. Uit de informatie in het administratief dossier blijkt geen recente wijziging in de bijzonder slechte veiligheidssituatie in Irak. Verzoekster verwijst voorts naar het Nederlandse Ambtsbericht inzake Irak van 13 oktober 2015 en naar een rapport van het Noorse Country of Origin Information Centre. Het aantal slachtoffers per maand is *quasi* identiek in 2014 en 2015. Recente persberichten maken melding van de nog steeds extreem ongunstige veiligheidssituatie in Bagdad met een impact op het dagelijkse leven van burgers.

Verzoekster stelt dat het niet klopt dat de Iraakse autoriteiten Bagdad politiek en administratief onder controle hebben. Zij wijst op de macht van de sjiiitische milities in de stad, op de misbruiken die deze milities plegen en op het gegeven dat de Iraakse overheid niet de slagkracht heeft om tegen de milities in te gaan. Bagdad wordt volgens verzoekster niet langer gecontroleerd door haar overheid. De feitelijke macht is in handen van de sjiiitische milities. Daardoor heerst er rechteloosheid en hebben ook andere misdadige groeperingen er vrij spel.

Ook bij de gezondheidszorg in Bagdad plaatst verzoekster kanttekens. Zij wijst op informatie over een uitbraak van cholera in Abu Ghraib, ongeveer 25 km ten westen van de hoofdstad.

Verzoekster verwijst naar onderzoek waaruit blijkt dat Irak en Bagdad respectievelijk als gevaarlijkste land en gevaarlijkste stad ter wereld worden beschouwd. Zij stelt zich de vraag hoeveel dodelijke burgerslachtoffers er gemiddeld moeten vallen om te spreken van een verhoogd risico voor de burgers. Verzoekster vervolgt:

“De veiligheidssituatie in Bagdad is extreem slecht, het is de gevaarlijkste stad ter wereld en haar inwoners zitten gevangen tussen twee vuren: enerzijds IS en haar continue terroristische aanslagen en anderzijds de sjiiitische milities en andere criminele bendes, die hun eigen willekeurige wet kunnen opleggen en ongestraft kunnen moorden, kidnappen en mishandelen.

Bovendien dreigt, terecht, nu de door Iran gesteunde milities zo sterk staan in vergelijking met de geïmplodeerde overheid een herhaling van de burgeroorlog van 2006-2007.

Verzoekster, in deze uiterst penibele omstandigheden, terugsturen naar Bagdad, zou hem zonder enige twijfel blootstellen aan een schending van artikel 3 EVRM”

Verzoekster voert de schending van het gelijkheidsbeginsel aan. Zij herhaalt dat Bagdad nog even gevaarlijk is als de afgelopen twee jaar. Tevens stelt zij:

“Verweerder is er in de bestreden beslissing niet in geslaagd te beargumenteren dat de huidige situatie in Bagdad wezenlijk verschilt van deze in 2014, omdat er ook geen wezenlijk verschil is. De situatie in Bagdad is nog steeds extreem gevaarlijk.

Dat verweerder haar beleid ten aanzien van subsidiaire bescherming voor een bepaalde regio of land van herkomst wijzigt, wanneer de situatie ter plekke ook daadwerkelijk verbetert, spreekt voor zich. Dat ze dit, zoals in casu het geval is, doet op basis van druk vanuit de eigen maatschappij is niet te verantwoorden en betekent een groot gevaar voor verzoeker.

De huidige beleidswijziging van verweerder is niet het gevolg van een veranderde situatie in regio van herkomst van verzoeker, maar van de gevolgen van de sterk gegroeide toestroom van Irakese vluchtelingen naar België in de zomer van 2015.

Op 18 augustus 2015 werd in de pers gesignaleerd dat een zeer groot percentage van de nieuwe asielzoekers Irakees waren. Staatssecretaris voor Asiel en Migratie Theo Francken weet deze toename toen aan de campagne die mensensmokkelaars in Irak voor ons land voerden.

(...)

Op 3 september 2015 werd door verweerder beslist tot een beslissingsstop aan voor de aanvragen uit de regio Bagdad. Twee dagen later verschijnt in de pers een artikel met volgende titel: “Overheid trok vluchtelingen zelf aan via nieuwe website”.

Dit artikel was een onverbloemde kritiek op het feit dat verweerder, vanuit transparantieoverwegingen, op haar eigen website een Engelstalig document aanbood, waarop het toenmalige beleid ten aanzien van personen uit Bagdad werd aangekondigd.

(...)

Gedurende deze beslissingsstop werd de druk op verweerder opgevoerd om haar beleid ten aanzien van verweerder verhoogd, niet alleen in de pers of op de publieke fora, maar ook vanuit de politiek.

Zo zond Staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Theo Francken, op 22 september 2015 een brief naar alle Iraakse asielzoekers, waarin hij de motivatie voor de beslissingsstop nogmaals herhaalde en

bovendien aankondigde de Dublin-regels ten aanzien van asielzoekers van Iraakse origine rigoreus toe te zullen passen.

(...)

Dat de motivatie voor de beslissingsstop, die verweerster op 3 september 2015 aankondigde, voorbarig was en zelfs van een zekere vooringenomenheid getuigde werd reeds omstandig bewezen, de situatie is ongewijzigd gevaarlijk gebleven sinds 2014.

De brief, die Staatssecretaris Francken, samen met de sociale-mediacampagne rondzond had echter overduidelijk de doelstelling om Irakezen te overtuigen niet naar België te komen en zelfs terug te keren. In deze omstandigheden, de politieke besluitvorming die verweerster voor een voldongen feit plaatst en het publieke debat dat steeds verhitter werd, is verweerster er klaarblijkelijk niet in geslaagd om objectief te oordelen over de bijzonder gevaarlijke veiligheidsomstandigheden in Bagdad.

Dat de politieke besluitvoering redeneert in termen van push- en pull-factoren voor vluchtelingen en de kern van de zaak uit het oog dreigt te verliezen, namelijk het recht dat deze personen hebben op bescherming en de verdragsrechtelijke plicht van ons land om die ook te bieden, is betreurenswaardig.

Maar dat verweerster, die vanuit die optiek, als politiek onafhankelijk instituut werd gecreëerd toegeeft aan externe druk en toestaat dat verzoeker hier slachtoffer van wordt vormt een overduidelijke **schending artikel 10 en 11 van de Belgische Grondwet.**

Verweerster oordeelt namelijk op een gewijzigde manier over de asielaanvraag van verzoeker, dan over de asielaanvragen die voor september behandeld werden, terwijl de objectieve omstandigheden in het thuisland ongewijzigd zijn gebleven.

Bovendien geeft de plotse, ongegronde ommekeer van verweerster in haar beleid aanleiding tot willekeur. Aan verweerster wordt er geen termijn opgelegd waarbinnen een dossier dient behandeld te worden. Dit heeft tot gevolg dat personen die op hetzelfde moment Irak, Bagdad, hebben ontvlucht, een verschillende beslissing kunnen krijgen. De toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus is een loterij, aangezien er geen rekening wordt gehouden met de datum van aankomst van de kandidaat-vluchtelingen.

Een kandidaat-vluchteling kan het geluk hebben gehad dat zijn dossier snel werd behandeld en dat voor september 2015 een beslissing is gevallen en dat aldus de subsidiaire beschermingsstatus nog werd toegekend.

Een kandidaat-vluchteling kan de pech hebben dat hij pas na september 2015 werd opgeroepen voor een verhoor, met als consequentie dat de subsidiaire beschermingsstatus niet meer wordt toegekend. Verzoeker is één van deze pechvogels.

Er is geen enkele objectieve reden die aantoont waarom de ene persoon een langer dient te wachten op zijn interview dan een andere persoon. Verzoeker wordt ongelijk behandeld ten aanzien van landgenoten die op hetzelfde ogenblik naar België zijn afgereisd of zelfs later alhier zijn aangekomen.

Omwille van het feit dat de behandelingstermijn niet gereguleerd is, dreigt willekeur te ontstaan, heb je geluk of heb je pech, zonder dat er rechtvaardige, objectieve motieven aan de grondslag liggen.”

Verzoekster stelt dat het beleid van andere Europese landen niet aan de orde is. Verweerder moet de Belgische wetgeving respecteren en deze verschilt van de andere landen. Verzoekster verwijst naar de inhoud van artikel 48/4 van de vreemdelingenwet en naar hetgeen hieromtrent gesteld wordt in de memorie van toelichting. De Belgische wetgeving biedt bredere bescherming nu afstand werd gedaan van de vereiste van individualisering. Een vergelijking met het beleid in andere landen is irrelevant. Verweerder toont niet aan dat de Europese normen aldaar hetzelfde werden omgezet als in België.

Dat een relatief hoger aantal asielzoekers vrijwillig is teruggekeerd naar Bagdad, kan evenmin in aanmerking worden genomen bij de beoordeling van de veiligheidssituatie aldaar. Verzoekster stelt dat dit het gevolg is van de beslissingsstop van verweerder en van de ontradingspolitiek die door de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie wordt gevoerd. “Eerst vrijwillige terugkeer actief in de hand werken, door voorbarig te melden dat de actuele veiligheidssituatie als verbeterd zal beoordeeld worden, om vervolgens die verhoogde terugkeer als argument aan te grijpen om te besluiten dat de actuele veiligheidssituatie verbeterd zou zijn, vormt geen serieus argument maar een cirkelredenering.”

Verzoekster stelt als besluit:

“Gelet op het feit dat de veiligheidssituatie in Bagdad, Irak, niet in positieve zin is gewijzigd en dat het klimaat er nog steeds extreem onstabiel en onveilig is, lijkt het er op dat de asielinstanties zich in deze hebben gefocust op statistieken en het maatschappelijke klimaat in België: vragen er te veel mensen afkomstig van Bagdad asiel aan in België? Wagen te veel mensen die het slachtoffer zijn van de aanhoudende onrusten in Bagdad zich aan de verre reis naar België om hier in alle rust bescherming te vinden?”

2.1.3. Verzoekster voegt ter staving van haar betoog volgende stukken bij het verzoekschrift: een bericht op de website van het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen (CGVS) (bijlage 3), een artikel uit *Knack* (bijlage 4), algemene informatie betreffende de veiligheidssituatie in Irak en Bagdad (bijlagen 5-14), enkele persartikels uit *Het Nieuwsblad* (bijlagen 15-16), een bericht van Staatssecretaris Theo Francken (bijlage 17), de Memorie van toelichting inzake de inhoud van artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet (bijlage 18) en een artikel uit *De Standaard* omtrent vrijwillige terugkeer naar Irak (bijlage 19).

2.1.4. Per brief van 11 februari 2016 legt verzoekster door middel van een aanvullende nota enkele persberichten en rapporten neer. Daarnaast citeert verzoekster uit deze informatie over de situatie in Bagdad en Irak (bijlagen 20-26). Volgens haar blijkt uit deze informatie dat haar de subsidiaire beschermingsstatus moet worden verleend.

2.2.1. De door verzoekster aangevoerde middelen worden omwille van hun onderlinge verwevenheid samen behandeld.

2.2.2. Waar verzoekster stelt dat minstens “*de mogelijkheid tot toetsen van de materiële motivering*” geschonden is, ziet de Raad niet in op welke wijze de bestreden beslissing het hem onmogelijk zou maken om te toetsen of de materiële motivering al dan niet geschonden is, aangezien verzoekster blijkens een lezing van het verzoekschrift de motieven van de bestreden beslissing kent en aan een inhoudelijke kritiek onderwerpt. De schending van “*de mogelijkheid tot toetsen van de materiële motivering*” kan dan ook niet worden aangenomen.

2.2.3. Dient voorts te worden opgemerkt dat richtlijnen geen directe werking hebben. Een richtlijn kan wel directe werking hebben in de Belgische rechtsorde wanneer de omzettingstermijn voor de betrokken richtlijn is verstreken en indien zij duidelijke en onvoorwaardelijke bepalingen bevat die geen verdere substantiële interne uitvoeringsmaatregel door de communautaire of nationale overheden behoeven om het gewild effect op nuttige wijze te bereiken. De omzettingstermijn van de Richtlijn 2004/83/EG van de Raad van 29 april 2004 inzake minimumnormen voor de erkenning van onderdanen van derde landen en staatlozen als vluchteling of als persoon die anderszins internationale bescherming behoeft, en de inhoud van deze verleende bescherming, verstreek blijkens artikel 38 van voormelde richtlijn op 10 oktober 2006, datum waarop deze ook effectief in Belgisch recht werd omgezet.

2.2.4. De feitelijke beoordeling bij het overwegen of een persoon wordt vervolgd in de zin van het Verdrag van Genève is *mutatis mutandis* gelijk aan deze zoals gedaan door het EHRM bij het onderzoek of een persoon een reëel risico loopt om blootgesteld te worden aan een behandeling in de zin van artikel 3 EVRM. Het is daarom aannemelijk dat artikel 3 EVRM een risico op vervolging omwille van één van de gronden omschreven in artikel 1, A, (2) van het Verdrag van Genève omvat (UNHCR, *Manual on Refugee Protection and the European Convention on Human Rights*, Regional Bureau For Europe, Department of International Protection, april 2003, updating augustus 2006, 3.7).

Artikel 3 EVRM stemt tevens inhoudelijk overeen met artikel 48/4, § 2, b) van de voormelde wet van 15 december 1980 (cf. HvJ C-465/07, *Elgafaji v. Staatssecretaris van Justitie*, 2009, <http://curia.europa.eu>).

Daarnaast biedt artikel 3 EVRM een vergelijkbare bescherming als deze voorzien in artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet. Beide bepalingen beogen bescherming te bieden wanneer, in uitzonderlijke omstandigheden, de mate van het veralgemeend geweld van een dergelijke intensiteit is dat eenieder die terugkeert naar een bepaalde regio, louter door zijn aanwezigheid aldaar, een reëel risico loopt op ernstige schade (cf. EHRM, *Sufi en Elmi v. het Verenigd Koninkrijk*, nrs. 8319/07 en 11449/07, 28 juni 2011, § 226).

De toetsing of verzoekster in aanmerking komt voor de vluchtelingenstatus dan wel de subsidiaire beschermingsstatus maakt integraal deel uit van onderhavig arrest, zodat een bijkomend onderzoek naar een eventuele schending van artikel 3 EVRM niet aan de orde is.

2.2.5. De materiële motiveringsplicht, de vereiste van deugdelijke motieven, houdt in dat de bestreden beslissing op motieven moet steunen waarvan het feitelijk bestaan naar behoren is bewezen en die in rechte ter verantwoording van de beslissing in aanmerking kunnen genomen worden.

2.2.6. Ingevolge artikel 49/3 van de vreemdelingenwet wordt verzoeksters asielaanvraag in hetgeen volgt bij voorrang onderzocht in het kader van het Verdrag van Genève, zoals bepaald in artikel 48/3, en vervolgens in het kader van artikel 48/4.

De Raad dient daarbij een arrest te vellen dat op afdoende wijze gemotiveerd is en geeft aan om welke redenen verzoekster al dan niet voldoet aan de criteria zoals bepaald in artikelen 48/3 en 48/4. Gelet op het devolutieve karakter van onderhavig beroep, dient hij daarbij niet noodzakelijk in te gaan op alle aangevoerde argumenten.

2.2.7. In navolging van het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen kan de Raad geen geloof hechten aan verzoeksters asielrelaas. Het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen stelde dan ook terecht het volgende vast:

“Na grondig onderzoek van uw verklaringen, van de concrete en actuele situatie in uw land van herkomst en van alle elementen uit uw dossier, blijkt dat u de hoedanigheid van vluchteling niet kan worden toegekend.

Vooreerst dient te worden opgemerkt dat u over de ontvoering van uw zoon Ali die zou hebben plaatsgevonden op 15 mei 2015, weinig overtuigende verklaringen aflegt. Zo mag het bijzonder merkwaardig worden genoemd dat u twee dagen na de ontvoering en slechts na twee kortstondige contacten met de ontvoerders van uw zoon, de ingrijpende beslissing neemt om Irak te verlaten. U verkoopt uw meubels en uw goud, laat u uw overige vier kinderen achter en stelt ‘ gewoon ‘ te zijn vertrokken (CGVS, p. 18). U verklaarde te zijn gevlucht omdat jullie het gevraagde losgeld niet zouden kunnen betalen (CGVS, p. 22). Nochtans liet u verstaan dat de ontvoerders hadden aangegeven dat er over de hoogte van het losgeld zou kunnen worden onderhandeld (CGVS, p. 18). Bovendien betaalde u alleen al voor uw vertrek uit Irak 8.000 dollar, een bedrag dat - zo zou men verwachten - u toch eerder aan de vrijlating van uw zoon zou kunnen besteden. Ook zou uw zoon niet geheel onbemiddeld zijn (CGVS, p. 22). U dan ook de vraag gesteld waarom u en uw echtgenoot niet alles op alles hebben gezet om verder te onderhandelen over het te betalen bedrag, stelt u dat de ontvoerders veel geld vroegen en dat zelfs al zou u het bedrag hebben betaald, men uw zoon alsnog zou hebben omgebracht (CGVS, p. 23). Het feit dat u zou hebben nagelaten met de ontvoerders in onderhandeling te gaan over het losgeld en u zelfs de SIM-kaarten van de telefoons van uw familie liet vervangen opdat de ontvoerders u niet meer zouden kunnen bereiken (CGVS, p. 22), is dan ook weinig geloofwaardig te noemen. Dat u, te meer gezien de Iraakse context, klaarblijkelijk niet tot het uiterste bent gegaan om uw zoon vrij te krijgen, integendeel u als ook uw echtgenoot na twee korte contacten met de ontvoerders de beslissing namen om Irak te verlaten en uw ontvoerde zoon aan zijn lot over te laten, doet op ernstige wijze afbreuk aan de geloofwaardigheid van uw verklaringen.

Uw verklaringen aangaande de ontvoering van uw zoon zijn behalve weinig overtuigend, ook behept met ernstige inconsistenties. Zo verklaarde u in de vragenlijst van het CGVS, opgesteld door een medewerker van de DVZ op 23 juli 2015, dat uw echtgenoot aangifte zou hebben gedaan bij de politie. Tegenover het CGVS verklaarde u evenwel dat er slechts één aangifte werd gedaan en wel op 5 augustus 2015, dus na het invullen van de vragenlijst bij DVZ (CGVS, p. 15, p. 16). U geconfronteerd met deze tegenstrijdigheid, repliceert u dat uw echtgenoot reeds klacht zou hebben ingediend in mei doch dat de autoriteiten pas stappen zouden hebben ondernomen in augustus (CGVS, p.16). Deze uitleg wordt tegengesproken door het document dat moet doorgaan voor de aangifte en waarin duidelijk staat vermeld dat de datum van aangifte werd vastgesteld op 5 augustus. Daarenboven staat deze uitleg haaks op eerder afgelegde verklaringen waarin u stelt dat u echtgenoot de klacht zou hebben ingediend nadat hij zou zijn teruggekeerd naar Irak, te weten een tweetal maanden na de ontvoering van uw zoon (CGVS, p. 16). Bijkomend dient te worden opgemerkt dat het opmerkelijk is dat de datum van aangifte werd vastgesteld op 5 augustus 2015, terwijl het document werd afgestempeld op 2 augustus 2015. Ook uw verklaringen dat de aangifte zou zijn ingediend omdat u deze nodig had voor uw asielaanvraag, doet ernstige twijfels rijzen bij de authenticiteit en de herkomst van het betreffend document (CGVS, p. 20-21). Voorliggende inconsistenties en verklaringen doen dan ook op ernstige wijze afbreuk aan de waarachtigheid van de door u vooropgestelde ontvoering van uw zoon en de dreigementen aan uw adres.

Net omdat u en uw echtgenoot de ingrijpende beslissing zouden hebben moeten nemen om volgend op de ontvoering van jullie zoon, Irak te verlaten, wekt het verbazing dat u wel erg vage verklaringen aflegt over het vertrek van uw echtgenoot uit Irak en zijn verdere verblijfplaatsen hier opvolgend. Zo kan u allereerst niet aangeven wanneer uw echtgenoot Irak verliet (CGVS, p. 19). U gevraagd waarom u hier niet van op de hoogte bent, geeft u een weinig eenduidige uitleg waaruit louter opgemaakt kan worden dat hij eerder dan u Irak zou hebben verlaten (CGVS, p. 19). Opmerkelijk is dat jullie klaarblijkelijk ook geen afspraken hebben gemaakt met elkaar, net om elkaar terug te vinden na jullie separaat vertrek uit Irak. Dit mag bevreemdend worden genoemd eens te meer omdat u als vrouw alleen reisde, u niet kan lezen en schrijven en voordien nog nooit Irak verlaten had (CGVS, p. 22). U met deze bedenking

geconfronteerd, repliceert u dat u louter aan uw kinderen dacht. Het mag duidelijk zijn dat dit geen pertinente uitleg is waarom u en uw echtgenoot jullie vertrek uit Irak niet samen zouden hebben doorgenomen en op elkaar zouden hebben afgestemd, minstens afspraken zouden hebben gemaakt om met elkaar in contact te kunnen treden (CGVS, p. 19). Deze gang van zaken doet afbreuk aan de waarachtigheid van uw asielaanvraag.

Verder dient te worden aangestipt dat uw echtgenoot omstreeks augustus 2015 zou zijn teruggekeerd naar Irak. Andermaal weet u niet hoelang uw echtgenoot in Irak is geweest, waar hij heeft verbleven, waar hij aangifte heeft gedaan van de ontvoering van uw zoon, noch kan u aangeven wat er zich allemaal verder heeft afgespeeld tijdens zijn verblijf (CGVS, p.20,21,22). Als verklaring voor het feit dat u hier helemaal niet van op de hoogte bent, stelt u louter dat u uw echtgenoot niet heeft gesproken zonder hier enige duiding bij te geven (CGVS, p. 21). Gezien u bovendien contact had met één van uw zonen, mag uw onwetendheid opmerkelijk worden genoemd (CGVS, p. 20). Dit strekt des te meer naar informatie van uw echtgenoot aangaande zijn terugkeer naar Irak, u in staat zou hebben gesteld een beter inschatting te kunnen maken van het risico op vervolging dat u vooropstelt te koesteren. Ook deze gang van zaken kan u worden tegengeworpen. Daarenboven mag niet onvermeld worden gelaten dat de terugkeer van uw echtgenoot naar Irak en wel zonder duidelijke uitleg waarom hij terugkeerde (CGVS, p. 22), een ernstige contra-indicatie is voor de vrees die u en uw echtgenoot vooropstellen te koesteren. Het moge duidelijk zijn dat ook bovenstaande elementen de vaststelling schragen dat uw asielaanvraag weinig waarachtig is.

Dat er geen geloof kan worden gehecht aan uw asielaanvraag wordt gesterkt door het feit dat er sprake is van frappante tegenstrijdigheden tussen uw verklaringen die u aflegde in de vragenlijst van het CGVS, opgesteld door de Dienst Vreemdelingenzaken en uw verklaringen tijdens het gehoor op het CGVS zelf. In de vragenlijst liet u optekenen dat u op 10 mei 2015 een dreigbrief zou hebben gekregen van leden van de sjiiitische militie 'Asaib Ahl al Haqq' waarin stond dat jullie de wijk moesten verlaten omdat jullie soennieten waren. Deze verklaring is echter van een geheel andere orde. Zo blijkt uw gezin niet soennitisch zijn. Uw echtgenoot heeft bij nader inzien een sjiiitische achtergrond alsook uw kinderen (CGVS, p. 9, 11). Dit wekt verbazing daar u tegenover de Dienst Vreemdelingen zaken duidelijk liet verstaan dat 'we', uw gezin, een dreigbrief kregen omwille van jullie soennitische achtergrond. Bovendien liet u in de verklaringen van DVZ (zie lijst verklaringen DVZ, p. 6), expliciet optekenen dat uw echtgenoot een soenniet was. Daarenboven blijkt uit de verklaringen tegenover het CGVS, dat er op geen enkel moment sprake is geweest van een dreigbrief. U geconfronteerd met deze ernstige tegenstrijdigheden, en wel zéér wisselende verklaringen, repliceert u dat er u niet veel werd gevraagd. U zou hebben geantwoord dat u een soennitische bent en dat uw zoon werd ontvoerd. Verder zou u niet hebben gesproken over soennieten en sjiieten (CGVS, p. 22). Deze uitleg kan bezwaarlijk voorliggende tegenstrijdigheden teniet doen. Dient dan ook te worden geconcludeerd dat deze tegenstrijdigheden uw algehele geloofwaardigheid ernstig ondermijnen.

Volledigheidshalve dient nog te worden vermeld dat u merkwaardige verklaringen aflegt over de situatie in de sjiiitische wijk as-Shaab. U verklaarde na de val van het regime als soenniet te zijn verhuisd naar de sjiiitische as-Shaab wijk. Er werd u dan ook de vraag gesteld hoe u zich in deze wijk kon handhaven gezien het sektarisch geweld dat vanaf 2006 as-Shaab teisterde. Frappant is dat naar uw mening soennieten en sjiieten er samen leven. U geconfronteerd met informatie waaruit blijkt dat de soennieten uit as-Shaab grotendeels zijn verdreven, herhaalt u dat soennieten en sjiieten er zonder problemen samen leven (CGVS, p. 5). Uw verklaringen stroken dan ook niet met de informatie waarover het CGVS beschikt en die werd toegevoegd aan het administratief dossier, waardoor er vraagtekens kunnen worden geplaatst bij uw verklaringen als zou u na de val van het regime tot aan uw vertrek uit Bagdad in 2015, woonachtig zijn geweest in as-Shaab en aldaar ernstige problemen hebben ondervonden.

Op basis van voorafgaande vaststellingen kan dan ook worden besloten dat u niet aantoonbaar is dat er in uw hoofde sprake is van een gegronde vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie, noch dat u een risico loopt op ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming volgens artikel 48/4, § 2, a) en b) van de Vreemdelingenwet, te weten ernstige schade wegens foltering, of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing, in het geval u zou terugkeren naar uw land van herkomst.

De door u neergelegde documenten veranderen niets aan bovenstaande appreciatie. Deze bevestigen uw identiteit en nationaliteit, elementen die hier niet ter discussie staan. Voor wat betreft de aangifte dient bijkomend nog te worden opgemerkt dat dit document niet wordt ondersteund met geloofwaardige verklaringen. Daarenboven betreft het hier slechts een kopie, geen origineel, waardoor de waarde ervan reeds bijzonder gering is."

Voormelde vaststellingen zijn pertinent, deugdelijk en vinden alle steun in het administratief dossier.

Waar verzoekster enkele van haar verklaringen herhaalt en meent dat haar reactie zeer goed te verklaren valt gezien de Irakese context en dienaangaande naar haar uiteenzetting van het tweede middel verwijst waaruit blijkt dat milities en bendes bijzonder driest te werk gaan, kan zij niet overtuigen. De loutere verwijzing naar algemene informatie over milities en bendes volstaat niet om aan te tonen dat verzoekster in haar land van herkomst werkelijk wordt bedreigd en vervolgd of dat er wat haar betreft een reëel risico op lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming bestaat. Deze vrees voor vervolging of reëel risico op ernstige schade dient *in concreto* te worden aangetoond en verzoekster blijft hierover in gebreke. Het is niet aannemelijk dat verzoekster en haar echtgenoot in de gegeven omstandigheden hebben beslist om Irak te verlaten en hun zoon aan zijn lot over te laten. De verklaringen die verzoekster citeert en waaruit zou moeten blijken dat zij enkel en alleen nog dacht aan de veiligheid, het welzijn van haar kinderen en hun veilige hereniging en het egoïsme van haar echtgenoot benadrukt, doet hier geen afbreuk aan. Verzoekster slaagt er niet haar handelswijze te verschonen of te verklaren.

Waar zij wijst op haar specifiek profiel, als iemand die nooit heeft gestudeerd, op haar vijftiende getrouwd wiens wereld steeds klein bleef, teneinde de tegenstrijdigheden en het gebrek aan respons op deze vaststellingen dienaangaande te verklaren, overtuigt zij evenmin. Van verzoekster kan worden verwacht dat zij coherente verklaringen kan afleggen omtrent het tijdstip van de indiening van een klacht bij de politie, en de geloofstrekking van zichzelf en haar gezin. De jonge leeftijd waarop zij is gehuwd, de kleine leefwereld die zij had en het feit nooit te hebben gestudeerd kan niet ter verschoning gelden voor de gedane vaststellingen. Hiervoor is geen doorgedreven kennis noch een uitgebreide leefwereld noodzakelijk.

In de vragenlijst liet verzoekster echter optekenen dat zij op 10 mei 2015 een dreigbrief zou hebben gekregen van leden van de sjiiitische militie 'Asaib Ahl al Haqq' waarin stond dat zij de wijk moesten verlaten omdat zij soennieten waren. Bovendien liet verzoekster in de verklaringen van de Dienst Vreemdelingenzaken expliciet optekenen dat zowel zij als haar echtgenoot soenniet zijn (stuk 15, verklaring, vraag 9, 15a). Tijdens het gehoor op het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen geeft verzoekster echter aan dat haar echtgenoot sjiit is en dat hun kinderen de richting van hun vader volgen en niet die van haar (stuk 6, gehoorverslag, p. 9, 11). Van verzoekster kan dan ook wel degelijk worden verwacht dat zij de geloofsstrekking van zichzelf en deze van haar echtgenoot coherent kan weergeven.

De Raad stelt vast dat verzoekster in huidig verzoekschrift het in de bestreden beslissing opgenomen feitenrelaas wijzigt met de melding dat zij van soennitische origine is. Dit gegeven doet evenwel geen enkele afbreuk aan de gedane vaststellingen.

Waar verzoekster verwijst naar verklaringen waaruit zou blijken dat met serieuze gezondheidsproblemen kampt ten gevolge van de stress die de gebeurtenissen voor haar vlucht hebben teweeg gebracht, toont zij op generlei wijze aan dat zij niet bij machte is om een coherent asielrelaas naar voor te brengen. De door verzoekster voorgehouden gezondheidsproblemen worden overigens niet objectief gestaafd.

De algemene stelling dat zij in haar land bedreigd wordt door een vermoedelijk sjiiitische militie, dat zij als soennitische moeder in een sjiiitische gezin grote risico's loopt en dat haar weigering tot medewerking beschouwd kan worden als een politieke daad volstaat niet om aan te tonen dat verzoekster in haar land van herkomst werkelijk wordt bedreigd en vervolgd of dat er wat haar betreft een reëel risico op lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming bestaat. Deze vrees voor vervolging of reëel risico op ernstige schade dient *in concreto* te worden aangetoond en verzoekster blijft hierover in gebreke.

De voormelde vaststellingen volstaan in het kader van het devolutieve karakter van onderhavig beroep om te besluiten tot de ongeloofwaardigheid van verzoeksters asielrelaas.

De neergelegde stukken in het administratief dossier zijn niet van die aard dat zij afbreuk kunnen doen aan het voorgaande (administratief dossier, map 'documenten').

De per aanvullende nota neergelegde stukken bevatten geen gegevens die afbreuk kunnen doen aan de voormelde vaststellingen.

Gelet op het voorgaande, kan niet worden aangenomen dat in deze is voldaan aan de cumulatieve voorwaarden zoals bepaald in artikel 48/6, tweede lid van de vreemdelingenwet.

In acht genomen hetgeen voorafgaat, kan niet worden aangenomen dat verzoekster een gegronde vrees voor vervolging koestert in de zin van artikel 1 van het Verdrag van Genève van 28 juli 1951, zoals bepaald in artikel 48/3 van de vreemdelingenwet.

2.2.8. Verzoekster toont *in casu* geenszins aan de hand van feitelijke en concrete gegevens aan dat gelijkaardige situaties ongelijk worden behandeld. Hoe dan ook dient inzake de tegen de weigering van de subsidiaire beschermingsstatus aangevoerde schending van enkele artikelen van de Grondwet en het gelijkheidsbeginsel, en de stelling dat rekening zou moeten worden gehouden met de datum van asielaanvraag door de kandidaat-vluchtelingen, te worden opgemerkt dat iedere asielaanvraag afzonderlijk en op individuele wijze moet worden onderzocht en beoordeeld, rekening houdend met de concrete situatie in het land van herkomst alsook met de individuele elementen zoals aangebracht door de asielzoeker. Bovendien betreft het steeds de beoordeling van de situatie in het land van herkomst zoals deze bestaat op het ogenblik van de beslissing inzake de asielaanvraag en dus niet, zoals verzoekster laat uitschijnen, zoals deze bestaat op het ogenblik van de indiening van deze aanvraag. De appreciatie van de feiten in het licht van de bestaande situatie in het land van herkomst gebeurt in elk stadium van de asielprocedure. Feiten en elementen eigen aan elke concrete asielaanvraag zijn bepalend bij de beoordeling van het dossier.

In zoverre verzoekster zich teneinde de subsidiaire beschermingsstatus te bekomen beroept op haar asielmotieven, kan dienstig worden verwezen naar de hoger gedane vaststellingen dienaangaande. Zij toont niet aan dat zij in aanmerking komt voor de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus overeenkomstig artikel 48/4, § 2, a) en b) van de vreemdelingenwet.

De commissaris-generaal oordeelt op basis van de informatie in het administratief dossier (map 'landeninformatie) omtrent de veiligheidssituatie in Bagdad daarnaast dat, hoewel de veiligheidssituatie in Bagdad complex, problematisch en ernstig is en dit afhankelijk van de individuele situatie en de persoonlijke omstandigheden van de asielzoeker aanleiding kan geven tot de toekenning van een internationale beschermingsstatus, er in Bagdad actueel geen sprake is van een uitzonderlijke situatie waarbij de mate van het willekeurig geweld dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat verzoekster louter door haar aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt blootgesteld te worden aan een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon zoals bedoeld door artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet.

In dit verband dient te worden verwezen naar de rechtspraak van het HvJ en het EHRM. Vooreerst dient te worden verwezen naar het arrest van het HvJ van 17 februari 2009 (HvJ C-465/07, *Elgafaji v. Staatssecretaris van Justitie*, 2009, <http://curia.europa.eu>), waarin onder andere het volgende wordt overwogen met betrekking tot artikel 15 van de Kwalificatierichtlijn, en dit gelezen in samenhang met artikel 2 van deze richtlijn:

“28. Het in artikel 3 EVRM verankerde grondrecht maakt deel uit van de algemene beginselen van gemeenschapsrecht waarvan het Hof de naleving waarborgt. Bovendien wordt bij de uitlegging van de draagwijdte van dit recht in de communautaire rechtsorde rekening gehouden met de rechtspraak van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens. Het is echter artikel 15, sub b, van de richtlijn dat in wezen overeenstemt met voormeld artikel 3. Artikel 15, sub c, van de richtlijn is daarentegen een bepaling waarvan de inhoud verschilt van die van artikel 3 EVRM en waarvan de uitlegging dan ook autonoom moet geschieden, maar met eerbiediging van de grondrechten zoals deze door het EVRM worden gewaarborgd. (...)

32. De in artikel 15, sub a en b, van de richtlijn gebruikte termen „doodstraf”, „executie” en „foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing van een verzoeker”, hebben betrekking op situaties waarin degene die om subsidiaire bescherming verzoekt, specifiek wordt blootgesteld aan het risico op een bepaald soort schade.

33. De in artikel 15, sub c, van de richtlijn gedefinieerde schade, namelijk een „ernstige en individuele bedreiging van het leven of de persoon” van de verzoeker, heeft daarentegen betrekking op een algemener risico op schade.

34. Er wordt immers ruimer bedoeld op een „bedreiging van het leven of de persoon” van een burger, en niet op bepaalde gewelddadigheden. Die bedreiging is bovendien inherent aan een algemene situatie van een „internationaal of binnenlands gewapend conflict”. Tot slot is het geweld dat de oorzaak is van die bedreiging, „willekeurig”. Dit houdt in dat het geweld gericht kan zijn tot personen ongeacht hun persoonlijke omstandigheden.

35. In die context moet het begrip „individueel” aldus worden opgevat dat het ook betrekking heeft op schade die wordt toegebracht aan burgers ongeacht hun identiteit, wanneer de mate van willekeurig geweld in het aan de gang zijnde gewapende conflict, die wordt beoordeeld door de bevoegde nationale

autoriteiten waarbij een verzoek om subsidiaire bescherming is ingediend of door de rechters van een lidstaat bij wie beroep is ingesteld tegen de afwijzing van een dergelijk verzoek, dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied, louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico op de in artikel 15, sub c, van de richtlijn bedoelde ernstige bedreiging zou lopen.

36. Aan die uitlegging, die artikel 15, sub c, van de richtlijn een eigen werkings sfeer kan bezorgen, wordt niet afgedaan door de bewoordingen van punt 26 van de considerans van deze richtlijn, volgens hetwelk „[g]evaren waaraan de bevolking van een land of een deel van de bevolking in het algemeen is blootgesteld, [...] normaliter op zich geen individuele bedreiging [vormen] die als ernstige schade kan worden aangemerkt”.

37. Bedoeld punt houdt immers weliswaar in dat de enkele objectieve vaststelling van een gevaar dat verband houdt met de algemene situatie van een land, in beginsel niet volstaat om aan te tonen dat een bepaalde persoon de voorwaarden van artikel 15, sub c, van de richtlijn vervult, maar het gebruik van de term „normaliter” wijst erop dat zich een uitzonderlijke situatie kan voordoen waarin er een dermate hoog risico is dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat die persoon individueel het betrokken risico zou lopen.

38. De uitzonderlijkheid van die situatie wordt ook bevestigd door de omstandigheid dat de bedoelde bescherming subsidiair is en door de opzet van artikel 15 van de richtlijn, voor zover de in dat artikel sub a en sub b bedoelde schade een duidelijke mate van individualisering veronderstelt. Hoewel collectieve elementen stellig een belangrijke rol spelen bij de toepassing van artikel 15, sub c, van de richtlijn, in die zin dat de betrokkene evenals andere personen behoort tot een groep mogelijke slachtoffers van willekeurig geweld in het kader van een internationaal of binnenlands gewapend conflict, moet die bepaling niettemin systematisch worden uitgelegd in verhouding tot de twee andere in artikel 15 bedoelde situaties en moet die individualisering dan ook nauw bij die uitlegging worden betrokken.

39. Hoe meer de verzoeker eventueel het bewijs kan leveren dat hij specifiek wordt geraakt om redenen die te maken hebben met zijn persoonlijke omstandigheden, hoe lager de mate van willekeurig geweld zal zijn die vereist is opdat hij in aanmerking komt voor subsidiaire bescherming.

40. Bovendien kan bij de in artikel 4, lid 3, van de richtlijn bedoelde individuele beoordeling van een verzoek om subsidiaire bescherming met name rekening worden gehouden met:

– de geografische omvang van de situatie van willekeurig geweld en met de daadwerkelijke bestemming van de verzoeker wanneer hij naar het betrokken land terugkeert, zoals uit artikel 8, lid 1, van de richtlijn blijkt, en

– in voorkomend geval het bestaan van een duidelijke aanwijzing dat er een reëel risico is, zoals die welke in artikel 4, lid 4, van de richtlijn is vermeld; indien deze aanwijzing er is, kan de mate van willekeurig geweld die vereist is om voor subsidiaire bescherming in aanmerking te komen, lager zijn.

(...)

43. Gelet op het voorgaande moet op de gestelde vragen worden geantwoord dat artikel 15, sub c, van de richtlijn, gelezen in samenhang met artikel 2, sub e, van deze richtlijn, moet worden uitgelegd als volgt:

– opdat sprake is van een ernstige en individuele bedreiging van het leven of de persoon van degene die om subsidiaire bescherming verzoekt, is het niet noodzakelijk dat deze persoon aantoonbaar dat hij specifiek wordt gevisieerd om redenen die te maken hebben met zijn persoonlijke omstandigheden;

– bij wijze van uitzondering kan een dergelijke bedreiging worden geacht aanwezig te zijn wanneer de mate van willekeurig geweld in het aan de gang zijnde gewapende conflict, die wordt beoordeeld door de bevoegde nationale autoriteiten waarbij een verzoek om subsidiaire bescherming is ingediend of door de rechters van een lidstaat bij wie beroep is ingesteld tegen de afwijzing van een dergelijk verzoek, dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied, louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico op die bedreiging zou lopen.

44. Tot slot is de uit de voorgaande punten voortvloeiende uitlegging van artikel 15, sub c, van de richtlijn, gelezen in samenhang met artikel 2, sub e, daarvan, volledig verenigbaar met het EVRM, daaronder begrepen de rechtspraak van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens inzake artikel 3 EVRM (zie met name arrest NA/Verenigd Koninkrijk, reeds aangehaald, § § 115-117 en aangehaalde rechtspraak).”

Uit de rechtsoverweging 43 van het hierboven weergegeven arrest, gelezen in samenhang met de rechtsoverwegingen 35 tot 40, dient afgeleid te worden dat artikel 15, c) van de Kwalificatierichtlijn bescherming beoogt te bieden in de uitzonderlijke situatie dat de mate van willekeurig geweld in het aan de gang zijnde gewapend conflict dermate hoog is dat zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied, louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op de in artikel 15, c) van

de richtlijn bedoelde ernstige bedreiging. Zoals het HvJ aangeeft in de rechtsoverweging 44 oordeelt ook het EHRM in zijn vaste rechtspraak omtrent artikel 3 EVRM dat een dergelijke situatie zich slechts voordoet in de meest extreme gevallen van veralgemeend geweld (zie naast het aangehaalde arrest EHRM, *NA v. het Verenigd Koninkrijk*, nr. 25904/07, 17 juli 2008, § 115 ook EHRM, *Sufi en Elmi v. het Verenigd Koninkrijk*, nrs. 8319/07 en 11449/07, 28 juni 2011, § 226, en EHRM, *J.H. v. het Verenigd Koninkrijk*, nr. 48839/09, 20 december 2011, § 54).

Tevens dient te worden verwezen naar het arrest van het HvJ van 30 januari 2014 (HvJ 30 januari 2014, C 285/12, *Diakité / het Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen*). In dit arrest heeft het HvJ bepaald dat de uitdrukking “*binnenlands gewapend conflict*” betrekking heeft op een situatie waarin de reguliere strijdkrachten van een staat confrontaties aangaan met een of meer gewapende groeperingen, of waarin twee of meer gewapende groeperingen onderling strijden. Uit voornoemde landeninformatie blijkt dat, vanwege de escalatie van geweld door het offensief van ISIS en de daaropvolgende gevechten tussen IS/ISIL/ISIS en het Iraakse leger en de sjiitische milities in de provincies Ninewa, Anbar, Kirkuk, Salaheddin en Diyala, de United Nations Assistance Mission Iraq (UNAMI) de conflictsituatie in Irak sedert juli 2014 aanduidt als een intern gewapend conflict. Het HvJ bracht in het voormelde arrest in herinnering dat een gewapend conflict slechts kan leiden tot de toekenning van subsidiaire bescherming indien de mate van willekeurig geweld zo hoog is dat de verzoeker, louter door zijn aanwezigheid op het betrokken grondgebied, een reëel risico op ernstige en individuele bedreiging van zijn leven of zijn persoon zou lopen.

Rekening houdende met het voorgaande, beoogt artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet derhalve slechts bescherming te bieden in de uitzonderlijke situatie waarin de mate van het willekeurige geweld in een aan de gang zijnde gewapend conflict in het land of de regio van herkomst dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of de betrokken regio, aldaar louter door zijn aanwezigheid een reëel risico loopt op de in dit artikel bedoelde ernstige schade.

Verzoekster tracht te laten uitschijnen dat de situatie in Bagdad van zulke aard zou zijn dat zij beantwoordt aan de voormelde criteria. Uit zowel de informatie toegevoegd aan het administratief dossier (map ‘landeninformatie’) als de bij het verzoekschrift gevoegde informatie en de bij de aanvullende nota gevoegde informatie, blijkt in dit kader dat het geweld dat in Bagdad plaatsvindt in hoofdzaak de vorm aanneemt van terreuraanslagen enerzijds en mishandelingen, ontvoeringen en moorden anderzijds. De provincie Bagdad, met een oppervlakte van 4.555 vierkante kilometer telt iets meer dan 7.000.000 inwoners, waarvan 87% in Bagdad stad woont. In 2015 (tot en met 3 september 2015) vonden er in Bagdad (stad en provincie) 31 aanslagen plaats in vergelijking met 48 aanslagen in 2013 en 59 aanslagen in 2014. De aard, de intensiteit en de frequentie van de acties van IS/ISIL/ISIS in Bagdad is veranderd. Er vinden geen gecombineerde militaire operaties met (zelfmoord)aanslagen en aanvallen van guerrillastrijders meer plaats, doch wel frequente, vaak minder zware aanslagen. Uit dezelfde informatie blijkt ook dat Bagdad niet belegerd wordt door IS/ISIL/ISIS en dat er geen aanwijzingen zijn dat IS/ISIL/ISIS op korte termijn geheel of gedeeltelijk de controle over de stad zou kunnen verwerven. Het offensief dat IS/ISIL/ISIS sinds juni 2014 voert in Irak, heeft in Bagdad wel tot de mobilisatie van sjiitische milities geleid. De aanwezigheid van deze milities heeft er voor gezorgd dat IS/ISIL/ISIS minder zware aanslagen pleegt. Anderzijds blijkt dat de sjiitische milities, samen met criminele bendes en militieleden die op eigen initiatief handelen, voor een groot deel verantwoordelijk zijn voor de meer individuele vormen van geweld die er in Bagdad plaatsvinden, met name mishandelingen, ontvoeringen en moorden.

Niettegenstaande het geweld in Bagdad maandelijks honderden doden en slachtoffers opeist, dienen ook andere objectieve elementen meegenomen te worden bij de beoordeling van de veiligheidssituatie in Bagdad teneinde te kunnen vaststellen of er actueel al dan niet zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar Bagdad aldaar louter door zijn aanwezigheid een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet. Zulke elementen zijn het aantal conflict gerelateerde incidenten, de intensiteit van deze incidenten, de doelwitten die de partijen in het conflict beogen, de aard van het gebruikte geweld, de mate waarin burgers het slachtoffer zijn van doelgericht dan wel willekeurig geweld, de oppervlakte van het gebied dat getroffen wordt door willekeurig geweld, het aantal slachtoffers in verhouding met het totale bevolkingsaantal in het betrokken gebied, de impact van dit geweld op het leven van de burgers, en de mate waarin dit geweld burgers dwingt om Bagdad te verlaten.

Dienaangaande blijkt uit de voormelde landeninformatie dat het openbare leven in Bagdad, ondanks de veiligheidsrisico's, niet is stilgevallen. De scholen zijn open (het schoolbezoek blijft stabiel sinds 2006) en er is gezondheidszorg, al staat deze (zwaar) onder druk. Verzoeksters verwijzing naar een uitbraak van cholera in Abu Ghraib, ongeveer 25 km buiten de hoofdstad Bagdad, kan aan deze laatste vaststelling geen afbreuk doen. Zij toont hiermee en met de in dit kader aangehaalde informatie (administratief dossier, stuk 12) niet aan dat er in Bagdad geen gezondheidszorg voorhanden zou zijn. Het al meer dan tien jaar geldende nachtelijke uitgaansverbod werd in Bagdad verder opgeheven. Tijdens de ramadan bleven de restaurants 's nachts voor het eerst weer open, de verkeerswegen blijven open, de internationale luchthaven is operationeel en de bevoorrading met levensnoodzakelijke goederen is verzekerd. De Iraakse autoriteiten hebben nog steeds de politieke en administratieve controle over Bagdad. Dat de sjiitische milities de Iraakse autoriteiten daarbij bijstaan, veel (feitelijke) macht genieten in Bagdad en zich bezondigen aan misbruiken, wordt niet betwist doch doet aan deze vaststelling geen afbreuk. Diplomatieke vertegenwoordigers van diverse landen, alsook verschillende humanitaire organisaties en agentschappen van de VN blijven bovendien aanwezig in de hoofdstad.

Wat de bevolking in Bagdad-stad en -provincie betreft, blijkt uit de voormelde landeninformatie dat er zich ongeveer een half miljoen binnenlandse vluchtelingen bevinden die voor ongeveer de helft in een gastgezin verblijven. De Bagdadis zelf zijn niet massaal gevlucht. Vanuit België is het aantal personen dat vrijwillig terugkeert naar Bagdad bovendien fors gestegen. Deze vaststelling kan, in tegenstelling met wat verzoekster voorhoudt, weldegelijk als een indicatie gezien worden dat de Bagdadis zelf van oordeel zijn dat zij in hun stad actueel geen reëel risico lopen op ernstige bedreiging. Indien zij van oordeel waren dat de situatie er dermate ernstig was dat zij aldaar ingevolge hun loutere aanwezigheid een reëel risico op ernstige schade zouden lopen, kan immers worden aangenomen dat noch een beslissingsstop, noch de door de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie gevoerde ontradingsspolitiek ertoe zou leiden dat deze personen zouden terugkeren naar Bagdad.

Uit de voormelde landeninformatie blijkt bovendien dat (1) Oostenrijk geen subsidiaire bescherming toekent aan asielzoekers afkomstig uit Bagdad en dat asielaanvragen er steeds op individuele basis worden beoordeeld, (2) Zweden van oordeel is dat er geen sprake is van een gewapend conflict in Bagdad zodat personen afkomstig uit Bagdad niet in aanmerking komen voor subsidiaire bescherming zoals voorzien in artikel 15 van de Kwalificatierichtlijn, (3) Hongarije van oordeel is dat de situatie in de provincie Bagdad niet van die aard is dat er sprake is van een reëel risico in de zin van artikel 15c van de Kwalificatierichtlijn en elke asielaanvraag in Hongarije individueel wordt beoordeeld, rekening houdend met de individuele omstandigheden van de asielzoeker, (4) Duitsland weliswaar subsidiaire bescherming toekent aan asielzoekers afkomstig uit de provincie Bagdad, maar dat de Duitse asielinstanties voor asielzoekers afkomstig uit de stad Bagdad een ander beleid hanteren waarbij, hoewel erkend wordt dat er een gewapend conflict is, voor de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus sprake moet zijn van individuele (risico verhogende) factoren, (5) de Finse asielinstanties eind september 2015 beslisten tot een beslissingsstop voor asielzoekers afkomstig uit Irak en (6) Nederland sinds oktober 2014 geen besluiten meer neemt in de asielaanvragen van asielzoekers afkomstig uit de provincies Bagdad, Anbar, Ninewa, Salaheddin, Ta'mim, Diyala en Babil en de Nederlandse staat hier alleen een uitzondering op maakt als bijzondere individuele omstandigheden overduidelijk tot een toe- of afwijzing van de asielaanvraag leiden. Verzoekster kan niet worden gevolgd waar zij stelt dat er, gelet op eventuele verschillen in nationale wetgeving, met het voorgaande geen rekening mag worden gehouden. Nog daargelaten dat zij deze verschillen in wetgeving niet aantoonde, vormt de wijze waarop andere landen de situatie in Bagdad inschatten immers weldegelijk een relevante en nuttige overweging teneinde deze situatie te beoordelen.

Gelet op het geheel van de voormelde elementen, dient te worden besloten dat, hoewel de veiligheidssituatie in Bagdad complex, problematisch en ernstig is en dit afhankelijk van de individuele situatie en de persoonlijke omstandigheden van de asielzoeker aanleiding kan geven tot de toekenning van een internationale beschermingsstatus, er in Bagdad actueel geen sprake is van een uitzonderlijke situatie waarbij de mate van het willekeurige geweld dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat verzoekster louter door haar aanwezigheid aldaar een reëel risico zou lopen om te worden blootgesteld aan een ernstige bedreiging van haar leven of haar persoon zoals bedoeld door artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet.

Ten overvloede kan worden opgemerkt dat het "Upper Tribunal" (Immigration and Asylum Chamber) van het Verenigd Koninkrijk op grond van dezelfde feitelijke vaststellingen als deze in voornoemde landeninformatie tot de conclusie komt dat er in de stad Bagdad geen sprake is van een situatie zoals gesteld in artikel 15 sub c) van de richtlijn. (AA (*Article 15(c)*) *Iraq CG*, [2015] UKUT 00544 (IAC), United

Kingdom: Upper Tribunal (Immigration and Asylum Chamber), 1 October 2015, <http://www.refworld.org/docid/561224e24.htm>, punt 118 e.v.). Daarnaast heeft het EHRM in een recent arrest zijn standpunt bevestigd omtrent de mogelijke schending van artikel 3 EVRM omwille van de veiligheidssituatie in Irak. Het EHRM heeft daarbij gesteld dat, niettegenstaande de veiligheidssituatie in Irak sinds juni 2014 verslechterd is, er geen internationale rapporten zijn die het Hof doen concluderen dat de veiligheidssituatie in Irak dermate ernstig is dat de terugkeer van een persoon een schending van artikel 3 EVRM inhoudt (EHRM, *J.K. and Others v. Sweden*, Application no. 59166/12, van 4 juni 2015, § 53, § 54, § 55).

Verzoekster verwijt het CGVS verder dat niet of onvoldoende gemotiveerd wordt waarom het beleid gewijzigd is. Dient echter andermaal te worden opgemerkt dat iedere asielaanvraag afzonderlijk en op individuele wijze moet worden onderzocht en beoordeeld, rekening houdend met de concrete situatie in het land van herkomst alsook met de individuele elementen zoals aangebracht door de asielzoeker. Bovendien betreft het steeds de beoordeling van de situatie in het land van herkomst zoals deze bestaat op het ogenblik van de beslissing inzake de asielaanvraag. De appreciatie van de feiten in het licht van de bestaande situatie in het land van herkomst gebeurt in elk stadium van de asielprocedure. Feiten en elementen eigen aan elke concrete asielaanvraag zijn bepalend bij de beoordeling van het dossier. Het CGVS heeft daarenboven niet de verplichting om te motiveren waarom het beleid gewijzigd wordt. De motiveringsplicht als vormvereiste voor administratieve rechtshandelingen vereist immers niet dat het CGVS ook de gronden voor zijn motieven of de redenen voor haar beleidswijziging moet weergeven. Het CGVS moet enkel motiveren waarom het van oordeel is dat de situatie in Bagdad van aard is om aan verzoekster al dan niet de status van subsidiair beschermde toe te kennen, hetgeen *in casu* gebeurd is. De overwegingen ten grondslag van de weigering van de subsidiaire beschermingsstatus worden immers duidelijk en op omstandige wijze uiteengezet in de bestreden beslissing.

Verzoekster tracht tot slot te laten uitschijnen dat verweerder ingevolge de toestroom van asielzoekers, de maatschappelijke en politieke druk en de publieke opinie vooringenomen was en er klaarblijkelijk niet in slaagde om objectief te oordelen over de veiligheidssituatie in Bagdad. Deze beweringen missen echter iedere feitelijke en objectieve grondslag en kunnen, gelet op het voorgaande, geheel niet worden aangenomen.

Gelet op het voormelde, toont verzoekster, de overige elementen in het dossier mede in acht genomen, niet aan dat in haar hoofde zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat zij bij een terugkeer naar haar land van herkomst een reëel risico zou lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2 van de vreemdelingenwet.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op vijftieng maart tweeduizend zestien door:

mevr. C. DIGNEF,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. A.-M. DE WEERDT,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

A.-M. DE WEERDT

C. DIGNEF